

BÉKE HIRANG

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ, EGYES SZÁM 20 FILLÉR. AMERIKÁBA 1 DOLLÁR

Felelős szerkesztő:

Dr. SZALÓS ARTUR KAPOSVÁR, NÉMETH ISTVÁN-UTCA 63. Pénzküldemények ide küldendők

„Tied a hódolat, a dicséret, oh Isten a Sionon.“

A magyarországi püspöki methodista egyház 1932. február 18-tól február 21-ig Budakeszin a szép „Tábor“-ban tartotta évi missioi konferenciáját.

A püspöki methodista egyház évi konferenciája mindig nagyjelentőségű gyülekezés mert a nagy munkára, hová az Úr állított, döntő befolyással van. Ez az alkalom az, midőn minden prédikátornak meg kell vizsgálni jellemét, helyzetét, ekkor kell jelentést adnia a lefolyt esztendőben végzett munkájáról és végül ekkor kapja a következő évre küldetését. Ez az utóbbi, a küldetés jellegzetes methodista intézmény. Így már Pál apostol is állított be, illetve hagyott hátra munkásokat egyes gyülekezetek.

ben. Az évi konferencián a püspök mindegyik prédikátornak kijelöli munkamezejét egy évre. Rendszerint csak a konferencia végén, midőn a püspök felolvassa a beosztási jegyzéket, tudják meg a prédikátorok, hogy a következő évben hol fognak az Urért munkálkodni.

A konferencia napjai örömapok és a hálaadás napjai. Örülünk ilyenkor, hogy kedves püspökünk felkeres minket és gazdag tapasztalatai révén jó tanácsokkal lát el.

Szerda este volt az üdvözlőest. Jácob János szuperintendens testvérünk meleg hangon üdvözölte a szeretett püspökünket, valamint a külföldről összejött delegátusokat, prédikátorokat és az összes testvéreket. Utánna Dr. Nuelsen püspök viszonzta az üdvözlőt.

Csütörtök délelőtt a püspök urvacsorát osztott a melyet megelőzőtt egy mély bibliamagya-

D. Dr. Nuelsen L. János
püspök, Zürich.

rázat, a Zsid. 9. 11. 14. része alapján. Kifejtette, hogy Krisztus az ő saját vére által nem csak ami durva bűneinkből tisztított meg, hanem ez a vér megtisztítja a mi lelkiismeretünket is, hogy azután tisztaságban és szentségben szolgáljunk néki. Ez az óra szokott a legszebb lenni, a mikor mindnyájan az Urnak asztalához járulunk. A felhangzott imádságokból kilehetett érezni azt, hogy az Ur jelenléte mindnyájonkat áthatotta. Igen, „tied a hódolat, a dicséret, oh Isten a Sionon.“

Az urvacsora után megkezdődtek a szokott konferenciai ülések. Először az üdvözlő leveleket olvasták fel. Így kedves sorokban üdvözölt minket a volt szuperintendensünk Funk testvérünk Leipzigtől, Kreutzer testvér Berlinből Möller testvér Würtenbergtől. Délutánonkint Dr. Nuelsen testvér tartott áldásos bibliaórákat, amelyekről tag-

jainknak más helyén számolunk be. A különféle delegátusok is tartottak áldásos órákat. Hamar nagyon is hamar teltek a szép napok Budakeszin. A mi kedves diakonisszáink vendégszerete-

tét nagy halálával élveztük és örömmel gondolunk vissza a „Tábor”-on töltött órákra. Az Úr áldása maradjon az egész munkán. Nagy a mi Urunk Sionban. Ezért dicsőség és magasztalás a mi drága Urunknak minden áldásáért.

Keresztény élet a mai időben.

Február hó 18-án d. u 3 órakor a fenti címen egy komoly bibliaórát tartott a mi szeretett püspökünk Dr Nuelsen. I. Ján. 1. 1—4. alapján. A többek között azt mondta: „Nem csak az apostolok mondhatták ezt, hanem mi is mondhatjuk, hogy arról teszünk bizonyosságot, amit láttunk és amit átéltünk Krisztussal. Így csak az a prédikatio bír átalakító, újjáalkotó erővel, amelyik az élő bizonyoságtévésből fakad. Ez a tapasztalat a Krisztussal kiemel minket a költőiesség és retorikának szférájából. Aki pénzért hirdeti az igét, haszonlesésből, az ne prédikáljon. De az is hallgasson, ki csak azért beszél, mert tanulta. Pál apostollal együtt a vágy kell hogy égesse lelkünket Krisztus hirdetésére. Az ilyen bizonyoságtévés gyujtani fog. Kell, hogy legyen bennünk egy isteni „Muszáj” „Jaj nekem, ha az evangéliumot nem hirdetem.” Ha egy lelkész éveken át nem tud arról mesélni, hogy mit élt át Krisztussal, az alig hiszem, hogy valaha is átélt valamit. Nem csak a prédikátor, a lelkész a bizonyoságtévő, hanem minden tagnak kell tudni bizonyosságot tenni arról, amit átélt, amit hallott és látott. Isten legyen irgalmas annak az egyháznak, amelyik csak az ő prédikátoraira, lelkészeire támaszkodik.

„Hogy a ti örömeitek beteljék.” Nem jó reklám a kereszténységre nézve a szomorú, savanyuarcu hívő. Az első angyali hír: „Ime hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz. . .” Tehát az evangélium egy örömuzenet. Ha valaki egy nagy örömet él át azt csakhamar meglátni rajta és arról fog beszélni. Mert hát a fájdalmat, a bánatot is meglátni az emberen. Vigyetek tehát örömet a ti népeteknek. Te ismered már az igazi örömet? Örömvivő vagy-e már? Milyen a te bizonyoságtévésed?

19-én II. Kor. 4. 1. alapján szólt hozzánk kedves püspökünk. Rámutatott arra, hogy minden szolgálat kegyelemből van. Istennek a hűsége melléje áll az ő gyermekeinek a hűsége mellé. Értékes tanácsokkal látott el még szeretett püspökünk, hogy milyennek kell lenni az igazi prédikátornak.

Örömmel vettük tudomásul azt is, hogy most már mindenfelé felébrednek az igazi bizonyoságtévők. Az emberek már belefárad-

tak a holt egyháziasság formáiba. A liturgiákat, dogmákat és ceremóniákat az emberek már megunták. Reális tények után vágyódnak az emberek. Életre, igazi életre, örök életre vágyódik minden ember. És ez az élet, az örök élet megjelenik a Jézus Krisztusban. Boldog az, ki hit által magáévá teszi ezt az életet.

Milyenek voltak az első methodista összejövetelek

csel, 2, 1.
Wesley János és az első methodisták az Urnak közelségében éltek és nagy súlyt fektettek a komoly imaórákra. A legkedvesebb összejövetelek közé tartoztak az imaórák és a szeretetvendégségek. Noha volt már akkor óra, de nem figyeltek az órára, mert néha reggelig is együtt maradtak térdeiken. Az imádságnál egymást támogatták és sokszor közbe „Áment” kiáltottak megerősítve azt, hogy úgy legyen ahogy kéred.

1739-ben ujév napján Wesley János Londonban prédikált, hol azután este összejöttek a methodista hívők egy szeretetvendégségre. Wesley maga azt írja a naplójában: „Mi körülbelül 60 személlyel vissza maradtunk imádkozni. És a mikor reggel 1 órakor mind hevesebben imádkoztunk Istennek ereje reánk jött, hogy némelyek az örömtől hangossan kiáltottak és sokan a földre estek. Amikor azután Isten jelenlétének fenséges voltából magunkhoz tértünk dicsőíteni és magasztalni kezdtük az Urat.” (Haus u. Herd 1889.)

Ha ezt idegenek hallották volna azt mondták volna bizonyára, mint az apostolok idejében „édes bortól részegedtek meg ezek. Ma pedig azt mondják, hogy pünkösdisták vagyunk. Igen mi methodista pünkösdisták vagyunk. Isten az Ő Szent Lelkét kitölti máma is még minden testre. Ezért kérjétek és kapjátok, keressetek és találtok. Mi a régi, az antik methodizmust hirdetjük és azt akarjuk. Mert nem a forma, a dogma a fontos, hanem a Lélek, aki megelevenít. Az Úr pedig megígérte nekünk, hogy az utolsó időkben kitölti reánk az imádságnak és a könyörületességnek a Szent Lelkét. Nekünk életre van szükség és ahol élet van, ott van születés is. Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz, ezért reá támaszkodhatunk és szent ígéreteire. Járjunk ezért az Igének talaján a Kánaán földjén. Egy tejjel mézzel folyó földön. Szenteljük oda magunkat teljesen az Urnak és éljünk egy teljes átadott életet. A vallásosság, a kegyesség látszata itt nem elég. Itt erőre van szükség, átütő erőre. És dicsőség az Urnak, Ő nála van

erő. Legyünk ezért egész hívők, igazi régi methodisták, kik nem félnek a Szent Lélektől, kik mindenkiben józanok vagyunk, de szeretjük a térdmunkát és nem félünk a hamis kémektől. Ezért igazi Wesley-féle methodisták vagyunk és maradunk.

Minor.

Hol találhatunk igazi örömet?

„Teljes öröm van az Úr előtt”
Zsolt. 16, 11.

Ezen a világon, a siralom völgyében olyan kevés igazi öröm van. Pedig mindenki vágyódik igazi öröm után, kicsi, nagy, fiatal, öreg, szegény és gazdag, mind szeretne igazán örülni tudni. De vajjon hol terem az igazi öröm? Kinek van igazi öröme? És hol lehet ezt az örömet kapni? Ma, mikor annyi a bánat és a fájdalom, amikor olyan nagy a nyomoruság és nehéz a megélhetés, alig van oka örülni valakinek. Ma, amikor mindenki csak panaszkodni tud, örülni hát hogy lehessen? Igen, ha volna mindenben bővölködés, ha volna elég munkaalkalmatosság, elég kereset. De így a nagy nyomoruság közepette kinek van még örülni valója? Talán a gazdagok, a pénzesek, azok tudnak még örülni. Igazán? Akkor miért lesz öngyilkos a gazdag is? Öröm tehát azoknak sincsen. De azért mégis van öröm, igazi öröm. Csak ott kell ezt az örömet keresni, ahol van. Sokan azt hiszik, hogy az evésben és ivásban, szórakozásban van az igazi öröm.

Hát öröm az, amit úgy kell felfűteni evéssel vagy ivással? Vagy milyen szegény öröm az, mit megvesznek egy pár pengőért és egy színházban vagy moziban két órát örülnek. Soknak így még sok pénzébe is kerül a két órás öröm. Oh milyen sovány ez az öröm, mily szegény az az ember, ki ilyen lyukas kútnál keres üdítő vizet. De hála Istennek van igazi öröm és ez az öröm az Istennél van, mit már itt lehet megkapni a földön. *Istennek közelségében van igazi öröm.* Istennek közelségébe pedig csak az Úr Jézus Krisztus által jutunk, ki megvásárolta bűnös életünket, ki vérével megtisztított és megbocsájtotta bűneinket. Az igazi örömhöz csak a kereszten keresztül jutunk el. „Boldog ember az, kinek az Úr bünt nem tulajdonít.” (32 Zsolt. 3.) Igen, az igazi öröm itten kezdődik. Kedves barátom, mi van a te bűneiddel? Be vannak már fedezve a Jézus drága vérével? Pál apostol pedig mindig azt írja: „Örüljétek az Urban mindenkor; ismét mondom örüljétek!” (Filipp 4, 4.) Tehát Isten gyermekeinek okuk is van örvendezni. És mégis oly sok szomorú, boldogta-

lan, örömtelen hívő van. Ez nem reklám a kereszténység számára. Mennyi a nyomorult hívő, ki nem jár az ígéretek talaján. Kedves Testvérem mi az oka annak, hogy nem tudsz igazán örvendezni? Miért nem tudsz felemelkedni az Úrhoz? Miért olyan szegény a te hívőséged? „Teljes öröm vagy tenálad” 16. Zsolt. 11. Igen, az Úrnál van teljes öröm, ezért hozzá kell jönni és nála kell maradni. Imádságainkkal át kell törnünk az ur színe elé. Így látni fogjuk az Ő orcáját.

Dr. Torrey egy alkalommal hirtelen beteg lett, amikor is rögtön letérdelt és megmondta ezt az Úrnak, mint egy barát az ő barátjának. És abban a percben az Úr meggyógyította. Úgy érezte magát, mintha az Úr maga állana előtte, mintha Jézus a saját kezével érintette volna meg. De a meggyógyulás feletti öröme nem volt olyan nagy, mint afeletti öröme, hogy érintkezésbe került az Úrral. Így nincs nagyobb öröm ezen a világon, mint az *Úrral való élő kapcsolatot.*

Kedves Testvérem átküzdötted magadat már az Úr közelségéig? Vagy még mindig a világnak mulandó dolgain csüng a te életed? Oh keresd a kapcsolatot az élő Megváltóval ki azt akarja, hogy mi örömünk beteljék. Kérjétek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik néktek.

Minor.

Illés Istene még ma is él.

1 Kört 17, 6.

Egyik indiai missziói állomáson két hívő ápolonő éppen uzsonnához készült. Az egyik orvosnő hosszabb idő után ismét egyszer friss fehér kenyeret tudott süttetni. Ennek örült a két hívő ápolonő is, hogy ismét fehér kenyeret ehetnek egyszer. Amint az egyik testvér a nyitott verandához ért, hol már a kívánt uzsonna fel volt találva, egy fekete madár repült az asztalra és jól látta amint a tálból egy nagy darab kenyeret vitt el a csőrében. Kiabált és kergette a madarat, de az már a vajjal megkent sonkás kenyeret vitte a magasba. Ez nagy meglepetést okozott a misszió-kórházban, mert csak annyi friss fehér kenyér volt sütvé, amennyi a személyzetnek elég volt. Így most valakinek nem juthatott. De még nagyobb volt a meglepetésük, amikor két nap mulva egy szegény lesoványodott pogány hindu asszony jött, a karján csecsemővel és két másik gyermekkel és kérdezte a misszionáriusnőket, hogy itt van e az a hely, ahol a keresztények Istenét imádják, mert ha igen, úgy többet szeretne most tudni, mert hát ezért jött. És akkor elmesélte azt, hogy két nappal ezelőtt

a gyermekeivel együtt a kétségbeesésbe jutott, mert közel voltak az éhhalálhoz. Ekkor maga köré gyűjtötte gyermekeit és azt mondotta: „Mi Mohamedot akarjuk kérni, hogy segítsen” és hangosan imádkoztak Mohamedhez, akkor vártak utána egy óráig. De, mert nem jött segítség, ismét összehívta gyermekeit és mondta nekik: „Mohamed nem hallgatott meg bennünket, így Budhához akarunk imádkozni” és ismét vártak egy óráig abban a reményben, hogy segítség fog jönni, de hiába vártak most is. Ekkor az mondotta: „Még van egy másik Isten, kiről az emberek azt mondják, hogy az a „keresztényeknek az Istene”, mi ezért még ahhoz akarunk kiáltani.

És mialatt a gyermekeit magaköré gyűjtötte és letelepedett, hogy a „keresztények Istene” hívja segítségül, hogy küldjön neki táplálékot; éppen akkor arra repült egy nagy fekete madár és előttük leejtett egy nagy darab sonkás kenyeret. (II. Kir. 7, 6.)

Igy hallgatja meg még ma is az Ur azokat, kik hittel hozzá kiáltanak. Tehát Illés Istene még ma is él.

„Ne aggodalmaskodjatok a holnap felől!”

Luk 12, 22.

Nehéz idők járnak felettünk. A nyomorúság, a szükség most már minden ajtón bezörget. A munkanélküliség, a pénztelenség aggodalmat és félelmet kelt minden emberben. A gonoszság megsokasodik, a szeretet meg kihül az emberi szívekben. Ma már mindenki a magáét keresi. Az Irás azt mondja: „Fiacskám itt az utolsó óra...” I. Ján. 2, 18. A másik oldalon meg nagy az élvezet utáni vágy. A nyomorúság, a szegénység dacára a mulatóhelyek, mozik és színházak zsúfolva vannak. Hány szegény még kölcsön is kéri a mozira valót. Sőt tudunk olyan esetről is, hol koldultak, hogy este a moziba mehessenek. Ma már irigyelik azt, ki koldulni mehet. De ez a nyomorúságnak csak a kezdete.

De hogyan viselkedjenek a nyomorúsággal szemben az Urnak gyermekei? Mi is aggodalmaskodjunk, sóhajtozzunk, panaszkodjunk, zúgolódjunk mint a világnak gyermekei? Vagy nem áll ma már az Urnak a szava: „Ne aggodalmaskodjatok a holnap felől”. Nem mondja Ő az övéinek: „Ti sok verebecskénél drágábbak vagytok”? Az utolsó időkre vonatkozólag azt mondja az Ur az ő gyermekeinek; „...vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezdedjék a ti szívetek... az életnek gondoljait miatt...”

Luk. 21. 34. Továbbá azt mondja még az Ur és ez még ma is áll: „Ne aggodalmaskodjatok a ti életek felől mit egyetek; és a ti testetek felől mibe öltözködjétek... Tekintsétek meg a hollókat, nem vetnek, sem nem aratnak; kiknek nincs tárházuk, sem csűrük és az Isten eltartja őket; mennyivel drágábbak vagytok ti a madaraknál?... mit aggodalmaskodtok?... nektek a fejetek hajszálai mind számon vannak tartva.” Luk. 12. 22—26.

Egyik jó barátom kijelentette a napokban, hogy ma már nem vehetjük úgy az Urnak igéjét, mint Dávid idejében, vagy az Ur Jézus idejében. Hogy akkor csak egyes hejyeken voltak drágaságok és éhségek, de ma, amikor minden országban, sőt az egész világra is kihat a nyomorúság és a munkanélküliség. Már nem vehetjük úgy az igét, mint irva van. De hát igaz ez? A barátom azt mondotta, hogy még egy hívő orvos is ezen a véleményen volna. De ha mindjárt az egész világ a barátom véleményén volna is, akkor is csak az Ige a fontos. Az Ur nem kérdezi azt hogy nekünk mi a véleményünk az Ő beszéde felől. Az tény, hogy most nem helyi bajokról van szó, most már az egész világ egy város. És ha az egész világ beteg, úgy még inkább áll az Ige és mikor nincs ember, ki tudna segíteni milyen jó, hogy az Uról jön nekünk segítségünk. És ha az Ur az Ő szava által teremtette ezt a világot és az az Ur, aki a kövekből is tud támasztani Ábrahámnak fiait, ki az Ő népét a pusztában mannával táplálta, ez az Ur ma is az, ki volt régen. Sőt ma még többet adhat nekünk a Jézusért. Hisz Istennek drága igéje élő és ható. És Jézusban Istennek minden ígérete lett igenné és Amenné. II. Kor. 1, 20. Az Ur Jézusnak adatott hatalom mennyen és földön. És Ő velünk van ezzel az Ő hatalmával a világ végeztéig. Hisz az Ő szava által áll fenn ma is a mindenség. Az Ő szava fenntart, táplál, segít és gyógyít. És Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz. Zsid. 13, 8. Az Ő keze nem rövidült meg. Ő ma is él segíthet mindazoknak, kik teljesen Ő reá támaszkodnak. Azok ugyan csalódnak, fognak, kik emberekben biznak, kik az ő erős karjukra (saját énükre és erejükre) támaszkodnak; kik a drágaság idején Egyiptomba menekülnek (a szükség idején a világhoz fordulnak).

Az apostolok is az Uról várták a segítyt. Ezért mondja Pál apostol is: „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk.” Rom. 8, 32. Továbbá azt mondja a Filippibelieknek: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.

4. 19. Péter apostol pedig ezt mondja: Isten *mindent megajándékozott ami az életre és a kegyességre való.* II. Péter 1, 3. „Minden gondotokat Ő reá vessétek, mert néki gondja van reátok.” I. Péter 5, 7. Így tehát nincs okunk kétségbe esnünk, szeretett drága testvéreim. Az Ur az Ő ígéreteit beváltja, ezért ne aggodalmaskodjatok, hanem nézzünk fel ama magasba, ahonnan jön a mi segítségünk. A mi segítségünk az Uról van. Hallelujah!

Minor.

Az imádságról.

„... A könyörgésben állhatatosak legyetek.” Róma 12, 12.

Istennek három utja van az imádság meghallgatására.

Egyiket Ézsaiás 65, 24-ben jelenti ki: „És mielőtt kiáltanának én felelek; ők még beszélnek és én már meghallgattam.” Evvel mutatja meg mennyei Atyánk, hogy Ő minden gondunkat ismeri és szíven hordozza, mielőtt mi mondanók.

Másik utját az imádság meghallgatásnak Jeremiás 33, 3 verse fejezi ki: sok más hasonló hely összefoglalásaként: „Kiáltás hozzám, én megfelelek és nagy dolgokat mondok néked és megfoghatatlanokat, amelyeket nem tudsz.” Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztus mennyei Atyja, mindörökké megtartja ama Nevéhez való hűséget, hogy Ő „könyörgést meghallgató.” A hitből való imádság csodái ma is éppen úgy nyitva állanak az Egyház számára, mint bármely előző korszakban. Csupán kell lenniök, akik ezt az utat felhasználják.

Harmadik utját az imádság meghallgatásnak Ézsaiás 60, 22. verse nyilvánítja ki és az özvegy asszony meg a hamis bíró példázata szemlélteti előttünk. „Idejében — hamar” — e két part közötti mederben folyik legtöbbször az imádság-meghallgatás. Ennek vannak a legcsodásabb példái ugy az egyház, mint az egyes hívők életében. A legszentebb ilyen ima már 1900 éves multtal bír és meghallgatása még mindig hátra, bár közel van! „Jöjjen el a Te országod.” Ki ne volna bizonyos, hogy ez meghallgatott ima. Az ilyen imák meghallgatásában való látszólagos késedelemnek hármas magyarázata van.

1. Csak Isten tudja minek mikor jött el az ideje. Ő a hívők imáit is belerendezte a világkormányzó tervébe.

2. Az imaéletben is nevelni akar Isten bízalomra és kitartásra.

3. Elő akar készíteni a meghallgatásra, hogy igazán Őt dicsőítsük azért. A kitartó

ima meghallgatása sokoldalú és különös áldásokat foglal magában. Ez csak az I. János 5, 14—15 versei lelkületében lehetséges. Ilyen imádkozókat bátorít a Zsoltár 27, 14. versében: „Várjad az Urat, légy erős; bárorkodjék szived és várjad az Urat! „Mindenen erény méltó a jutalomra, de csak egy veszi el azt — a kitartás! (Kempis Tamás).

Szoszthenesz.

Ne hagyj megszégyenülni.

Zsolt. 119, 31.

Valóban, szinte óráról-óra kell Uram hozzád kiáltanom, ne hagyj megszégyenülni. Ha önmagamba tekintek, éppen elég okom van a szégyenkezésre. Mert látom magamban azt, amit az emberek bensőmben nem láthatnak. Mily sokszor meg kell szégyenülnöm önmagam előtt, mikor annyi terv, annyi jószándék, annyi gondolat csak holt kóró marad és nem terem gyümölcsöt. Ne hagyj Uram megszégyenülni, ne engedd, hogy csak látszólagos keresztény életet éljek, ne engedd, hogy másnak mutassam magamat az emberek előtt s önmagamban pirulnom kelljen, ne engedd, hogy a magam kicsinyes gondolataimra ráfogjam, hogy azok a tiéd, óh Uram ha megmentettél ne engedd, hogy egy szégyenkező bensővel járjak, hanem hirdethessem a Te szabadító kegyelmedet.

* * *

De ne engedj megszégyenülnöm előtted sem, óh Jézusom, látván a Te bőséges kegyelmedet és jószágodat velem szemben. Az én gonoszságaimért mennyi jóval fizetsz. A megszégyenüléstől nem kell-e összeroskadnom a szeretetnek ekkora mértékét szemlélvén. Jézusom, Te látod, hogy szívemnek mélyén mily gyakran megszégyenülök, amikor tudom, hogy szent haragodra volnék méltó és Te áldóan vonsz kebledre. Oh szeretet, add, hogy ne a szégyentől égjen orcám, hanem érted lángoljak mindenkor s hálától buzogjon szívem.

* * *

Uram ne hagyj megszégyenülni az emberek előtt sem. Mert mennyire megszégyenítő, ha szent nevedet ajkamra veszem, de az nincs párhuzamban életemmel. Hogy is mondja szent Igéd: (119 zsolt. 6.) „Akkor nem szégyenülnék meg, ha figyelnék minden parancsolatodra.” Igen azért a szégyen jut osztályrészül az emberek előtt, mert nem figyelek Uram reád, nem figyelek minden parancsolatodra. Talán egynémelyre igen, de

nem mindre. Taníts meg Uram, hogy nekem minden parancsod egyformán fontos és szent legyen, hogy azoknak ösvényén járva bizalommal kiálthassák mindenkor hozzád: „Uram, ne hagyj megszegyenülni.” A Te parancsolataidnak utján járok, ha megvigasztalod az én szívemet. (119, 32.)

Isten terve.

Mát. 11. 2-6.

A kérdés egy kegyes ember szívéből jött kinek élete egészen másként alakult mint ahogy gondolta. Egyik csalódás a másik után érte egyik reménységet a másik után kellett feladnia. Azt hitte, hogy ez a kezdete a nép belső megújulásának, hogy ime itt van az ítélet a római nép felett és egy zsidó király uralma alatt ismét felragyog a régi zsidó nép dicsősége. Izrael fiai el voltak nyomva és szabadulni vágytak. Szociális ellentétek akkor is voltak és mikor Jézus Keresztelő János által megkeresztelkedett és János előtt világossá lett, hogy ime itt a Messiás, Istennek ama Báránya aki elveszi a világ bűneit, azt hitte, hogy most már minden nyomornak vége. De miután börtönbe került és ott napokat, hónapokat töltött, feltámadt benne a kételkedés, hogy hátha tévedett. Tanítványai meglátogathatták és mikor már úgy gondolta, hogy a fogság kissé soká tart megkérdezte tőlük, hogy mit csinál Jézus? Mikor jön a radikális átalakulás, vagy talán másra kell még várni? Jézus nem korholta a kételkedőt, az őszinte kételkedőt ő nem kerholja, hanem azt mondja, hogy értesítsék mit láttak. Mi emberek türelmetlenek vagyunk és kicsinyesek. Napjainkban amikor nézetünk szerint mindennek gyorsan meg kell lennie, a rádió és repülőgép idejében elvesztettük a türelmet Isten lassu munkájával szemben. Mennyi csalódás a népeknél, A háboru utáni békétől milyen mást vártak a győzők és legyőzöttek és egészen másként jött minden mint amit vártunk. Millió és millió ember lett reménységben szegényebb. Hányan lettek öngyilkosok, mert megunták az életet, elfáultak mert nincs reménység. De nemcsak nálunk, hanem a föld minden részében így van. Nincsenek emberek akik ne csalódtak volna. Az emberiség segíteni szeretne e nyomoron. Összeülnek okos emberek és nem tudnak segíteni. Így van ez sok hívő életében is, sokat másként gondoltak mint ahogy jött, nem is szólva a világról amely még a megtérés híjján az élvezetek kábító tengerében keres segítséget.

De felmerül a kérdés vajjon valóban a keresztyénség e az amiben segítségünket várhatjuk? Ki tényleg a segítő? Ki tudja a

nemzetnek a rég sóvárgott békét hozni? Vagy talán a pásztorok álmotdák a boldogító angyali hirt, hogy békesség a földön? Talán csak merő illúzió volt Pál apostolnál mikor azt hirdette „Krisztus a mi békességünk?” Mögöttünk egy háboru teljes borzalmaival, a jövő egy újabb háborut sejtet amelyre lázas előkészületek folynak. Ugy látszik, hogy ma már nem győzhet a keresztyénség. Az emberek újabb vallást keresnek ami segíthetne. Az egyik a nacionalizmusban látja a segítséget, másik a kommunizmustól várja a boldog jövőt. Ma is fennáll a kérdés? „Te vagy e az vagy mást várjunk?” És Jézus felnyitja ezeknek szemeit, hogy meglátják önző bűnös életüket, ők maguk a nyomorúság előidézői, és látják a golgotai kereszt dicsfényét és a megöletett Bárány sebeiből fakadó üdvösségét. Mások az emberekben látják a nyomorúság okát. Jézus járókká teszi a bénákat akiket az önző élet tétlenné tett, hogy erőt nyernek és nem gondolván magukra önmegtágadásban járnak az Ur után. Jézus ma is megtisztítja a bélpoklosokat a bűnök fekélyétől. Oh mennyi szegény mennyi gennyes poklosság, mennyi utálatosság. És az emberek igyekeznek betakarni, hogy senki ne lássa. És mégis a vallásosság köntösslével igyekeznek elpalástolni, de az Ur lát mindeneket. Hány szépen felöltözött egyén van telve belül holttetemekkel. Mindenfelé látunk ilyen embereket, de Jézus érintése által meggyógyulnak Jézus ereje még nem lett kevesebb. Hány lelki halott támadt fel akit részesített Jézus az élet vizében.

A szegényeknek az evangélium hirdetik. Mi az a hir ami a tömeget felrázza, ami reménységet önt a lélekbe? Talán a leszerelési konferencia? Vagy valamely politikai párt programja? Ez kell a szegényeknek? Ma is úgy áll mint János idejében. A kibontakozás nem megy olyan gyorsan mint szeretnénk. És feltámad a kérdés: Te vagy e az vagy másra várjunk? Nékünk nem kell más! Csak várjuk meg, hogy az Ő gondolatait keresztül vigye. Ami nem azt jelentti, hogy ölbetet kezekkel elmerüljünk a semmittevésbe, hanem hordozni, segíteni, tűrni szenvedni másokért és így elvégezni feladatunkat az Ő megváltói gondolata szerint. Mi nem várunk mást, hanem várjuk, hogy az Ő ereje mind jobban áthasson minket, hogy kivihessük az Ő célját, a békességet. Ha az Ő ereje van mi bennünk elkészülhet bár milyen eszközzel. Az emberi tudás hamar véget ér. Piccard professzort tizezerek üdvözölték. Ki gondolt volna arra 100 év előtt, hogy ez valakinek sikerülni fog és annyi millió ember közül kettőnek sikerült feljutni 16 kilométernyi távolságra a föld fölé. De mi van ezután a további tízmillió kilométernyi űrben, és azon túl? Semmit

sem tudnak. Bányászok legfeljebb 1—2 km. mélységre tudnak behatolni a földbe. De mi van azon túl? Mennyi elrejtett erők.

Bármit tettünk a technika terén ez mind egy kis dimenzió. Egy kilométer lefelé és 16 felfelé. Hát mi ez? És mindeme vívmányokkal betér e a szívbe a megelégedés? A megelégedéshez másra van szükségünk. Lelki erő lelki erő az amire szükségünk van. És Jézusnál van elég erő mindenki számára a te számodra is és egész népe számára. Van erő, hogy gondolatait véghez vigye. És rajtunk mulik, hogy napjainban ebből az erőből többet vegyünk. Eme erő az Ő Szentlelke aki által bennünket erőkövetítőkké akar tenni. Oh mily nagy a mi feladatunk. Az erő az Evangéliumban van. Ez ad gyógyulást a beteg léleknek. Ez által látod meg az Ő dicsőségét. Ez által lesznek elevenek az emberek akik a bűn által halottak voltak.

Mennél nagyobb a szükség annál nagyobb a mi feladatunk. Ne botránkozzunk meg benne, hogy mások is bennünk meg ne botránkozzanak.

Dr. Nuelsen beszédeiből.

Üzenet Svájcból.

Külföldi utamról mit meséljek néktek? Aki [Svájcba eljut havasokat nézhet. Csodás fenyveseket rohanó folyókat, havasi lgyopárral ékes hegyormokat. Alpesi rózsákkal teli kék hegyeket zöld színben csillogni a tengerszemeket. A hajókat nézni ringó habok felett, s gondolatáról amint lampion integet. Erdőkből hallatszók sok madár éneket, melymes réten játszó vig gyermek sereget. Villáit, gyárait, utcák sokaságát. Romantikus képek sok ezer varázsát. Dómokból hallatszók nagy harangok szavát, s lormaikon lengő zászlók lobogását. S az Istent dicsérő néptömegnek szavát, aki [Istenéhez ily szavakkal kiált: „Hála néked te nagy mindenható Isten, aki [kegyelmeddel végtelen vagy itt lenn. Mi tebenned biztunk eleitől fogva s meghajtjuk fejünket egészen a porba. Légy Te Ur mindenben Királyok Királya! [ujra újra zengjen! Hála! Hála! Hála! Van országunk s hitünk, mert Te adtad nekünk, azért boldog szívvel mindennap dicsérünk. Külföld magyarjai akik ilyet látnak, azoknak [lelkébe virágok pompáznak. Mert ki Svájcba eljut megszépül a lelke, s [dicsérő himnuszszal szive ajka telve. Svájc, oh csodaszép vagy, mint egy paradicsom! Azért mégis így szól utolsó akordom,

Lehetnél oh még szebb s bár akár gazdagabb, szabadabb vagy talán százszorta boldogabb,

De te magyar szívet rabul mégse ejthetsz, [mert minden magyarnak drágább az a nemzet,

Ki a Duna Tisza tája mellett vérzik, mert a [kezét s lábát rabbilincsek tépik.

Édes drága hazám! Szép Magyarországom, [szomorú földedre mégis visszavágyom!

Külföld magyarjai nem felednek téged, hisz [te vagy hazájuk, hogy feledhetnének?

Ne haragudj érte, hogy elhagytunk téged, [de a mi szívünkbe be van vésve képed!

S ha tán nem lenne ut ami visszavezet és [a halál karja itt ér utól minket,

Mégse leszünk mások, mint külföldön magyar! S a sirban is magyar, a sirban is magyar.

Édes álmot alszunk majd a sirba lent, de az [angyal kürtszó újra felserkent

Mert oh Jézus eljön hófehér lovon. Királyok [Királya tied a hatalom!

Eljő megítélni élőt és holtakat, s mindenki [tettéért majd néki számot ad.

De ha elvégezte számodását már, akkor aki [hű volt mind a jobbára áll.

Fehér angyalszárnyal visszaszállunk hozzád [és magunkkal viszünk te szép Magyarország

Higyj! s óh bizva bízzál! Hogy e kívánságom [magyar tenéked is valósággá váljon.

Mert ott egy akol lesz, egy akol egy pásztor! Fehérlovos Jézus Krisztus a Király! Oh csak [higyjél benne hogy Ő még ölelje

Véres kebelére a bűnéből megtért nagy magyar nemzetet!

1931 július 22. Bern.

Szüdy Mancsi.

Üdvöm . . .

Oh, ha azt ki tudnám mondani,
Hogy ki vagy Uram, Te, énnekem!
Bár szívem ki tudnám ontani
S Hozzád méltón zengne énekem!
Oh, ha ott ragyogna éltemen
Nagy kegyelmed fénye, mindenütt
És nem kéne semmit féltennem,
Számadásra, hogyha óra üt!
Oh, ha volna oly merész szívem,
Mint a hősök, s vértanúk szíve!
Úgy követném utadat, hiven
Rád tekintve, másra senkire!
Oh, ha szállna lelkem, mint a sas,
Tiszta ég magasán, szüntelen
S vágyam törne föl, mint szűz havas,
Soh se lenne Hozzád hűtelen!
S volna éltem tiszta, szent, igaz,
Mint Tied e földön, Mesterem
S nem teremne benne semmi gaz
Nem, mi földre vonja, semmi sem.
Oh ha volna oly merész hitem,

Mely hegyet kimozdít helyiből!
 Harmat, hogyha néped épitem
 És vihar, melytől cédrus kidől!
 Amde szűm nyomorja végtelen;
 Lábam gyöngé percről-percre vét!
 Nagy romlásom, bűnöm éktelen.
 Éltem, mint az éjjel, oly sötét!
 Porba kuszom csak féreg gyanánt...
 Am, amerre lábad elhalad:
 Rávetem magam, halálraszánt
 És hitemnek ajka rátapad
 Rátapad — már többre nincs erőm —
 Hol sebednek véres ajka ég.
 Csüng a féreg — rajta csüng, merőn
 Csüng örökre — s üdvnek ez elég!
 Szoszthenész.

A beosztási jegyzék.

A methodistáknál igen fontos dolog. A konferencia végén szokta a püspök felolvasni. Prédikátorok és gyülekezetek nagy várakozással figyelnek rá, mert a beosztási jegyzék mondja meg, hogy mely prédikátor, melyik gyülekezetben fog az új konferenciái évben dolgozni. Ne gondolja senki, hogy a beosztási jegyzék a szuperintendens és a püspöknek szeszélyétől, jó vagy rossz kedvétől függ. Nem. Mind a kettő alaposan meggondolja s buzgó imádság tárgyává teszi az új beosztásokat s azután döntenek kinek-kinek elhelyezéséről s megbízatásáról. A beosztási jegyzékkel úgy a prédikátorok, mind a gyülekezetek, bár sokszor sirva, de megnyugodva az Urnak akaratában hálával veszik a változást. Így buzgó imádkozással készült el az idei beosztás is. A beosztási jegyzék 1932—33 évre a következő:

Superintendens és pénztáros: *Jacob János*
 Budapest I. *Dahn Károly*
 Budapest II. ~~Schmidt János~~ *Wellrab.*
 Újpest Angyalföld: *Schmidt János és Dékány Elemér*

Kispest: *Liebstöckel Jenő* *Smidt*
 Dombóvár: *Márkus József* *(nem yr)*
 Györköny: *Hecker Ádám*
 Kaposvár: *Dr. Szalós Artur*
 Nyiregyháza: ~~Wallrabstein~~ *Jakab és Rimay M.* *Márkus*

Miskolcz: *Löbel János*
 Pécs Borjád: *Haszits János*
 Szeged: *Hecker Henrik*
 Békeharang szerkesztője: *Dr. Szalós Artur*
 Keresztyén Könyvesház vezetője: *Urbán Reinholdné*

„Tábor” üdülő és a diakonisszaügy igazgatója: *Jacob János*

A jövő évi konferencia ha az Ur akarja Budapesten lesz megtartva és a Budapest I. és II-ik számú gyülekezetek vendége lesz.

Imádkozva készülünk a munkára és imádkozva gondolunk már a jövő évi konferenciára.

HAZAI HIREK.

A Bethánia-Egylet választmánya a következők közlését kérte: Az egylet nyomdájának 1931-ben elbocsátott vezetője egy röpiratot küldött szét a legkülönbözőbb körökhöz, melyben a Bethánia-Egylet és vezetőségének több tagját külön-külön is súlyos rágalommal illeti. Nevezetesen a Bethánia választmánya egyhangú határozattal volt kénytelen elbocsátani, mert feladatainak megfelelni nem volt képes, a nyomda vezetését mind jobban elhanyagolta és erkölcsi élete nagyon súlyos vádak alá esett. A röpirat rágalmaira az egyesület nem tartja méltónak válaszolni, csak azt állapítja meg fájdalommal, hogy a röpirat és szelleme is teljesen igazolja a választmány helyes eljárását.

A Bethánia-Egylet választmánya.

A leszerelési konferencia Genfben és Hendersohn. Évi konferenciánk Dr. Weiss testvérünk indítványára táviratot küldött Genfbe, a leszerelési konferencián elnökölő Hendersohn testvérnek (volt Angol miniszter elnök) ki tagja a Londoni methodista egyháznak. A táviratban értesítettük őt, hogy Magyarországon imádkoznak a magyar methodisták érte is. Az indítvány után szeretett püspökünk el mesélte, hogy a svájci testvérek hasonlóan üdvözölték Hendersohnt a mikor országukba lépett, mire Hendersohn egy kedves válaszban megköszönte az üdvözlést és örömét fejezte ki afelett, hogy érte imádkoznak. Azt írta, hogy a sok levél közül, amelyet kapott ez örvendeztette meg a legjobban. Nem tudjuk, hogy mit hoz a a leszerelési konferencia, de azt tudjuk, hogy Hendersohn hívó ember aki imádkozva ment el Genfbe.

Pratsch Alfonz a bulgáriai missió szuperintendense, aki hosszabb ideig a délteni szigeteken mint missionárius működött érdekes előadást tartott élményeiről a budakeszi Tábor otthonban, valamint a Bethánia egyesületben.

Kreuzer Károly a berlini egyik gyülekezet prédikátora aki azelőtt Budapest I. gyülekezetben szolgált az igével három hónapi tanulmányutra Palesztinába és Egyiptomba utazik. Kívánjuk neki az Ur segítségét.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetkezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

A kiadásért felelős: *Dr. Szalós Artur.*

Nyomatott: A Kultura Könyvnyomdában Kaposvár, Fő-utca 26. Cégt. Henczer István.